

Nufitissa

Tammikuussa Nuorten filosofiatapahtuma eli Nufit vietti juhluvuottaan Hakaniemen Paasitorinissa. Kymmenettä kertaa järjestetty tapahtuma keräsi viikonlopun aikana noin 500 innokasta osallistujaa. Teemana oli tällä kertaa ”Harha”.

Nufit sai alkunsa, kun Ilkka Taipale kannusti Prometheus-leiriläisiä luomaan filosofisen keskusteluareenan yhteiskunnasta kiinnostuneille nuorille. Vuosien varrella tapahtuma on muuttunut jonkin verran, mutta peruskaava on pysynyt samana. Nuoret kohtaavat eri tavoin kunnostautuneita ajattelijoita, filosofeja, poliitikkoja, tietentekijöitä ja taitelijoita omilla ehdoillaan. Alustusten pituus – oli kyse sitten presidentistä tai muusta viskaalista – on rajoitettu 15–20 minuuttiin. Sen jälkeen vuoron saavat nuoret haastajat, jotka tenttaavat alustajaa. Lopuksi myös yleisö saa kysyä. Puheenjohtaja jakaa herkemmin puheenvuoroja nuorille, mutta muutkin pääsevät ääneen, jos aikaa jää.

Kaikki sujuu keskinäisen kunnioittamisen hengessä. On kummallista, että tämä ainutlaatuinen *happening* – en tiedä, onko muualla maailmassa mitään vastaavaa – ei kiinnosta mediaa. Miksi tapahtuma, jossa älykkäät, luovat nuoret ja yhteiskunnalliset vaikuttajat tapaavat, ei ylitä uutiskynnystä?

Nufit oli taas kerran vapaan ja kriittisen ajattelun keidas. Otan joitakin esimerkkejä: Minna Huu Tiainen ja Akuliina Saarikoski pitivät hyvän johdantokurssin seksuaalisuuteen ja sukupuoleen liitetystä harhoista. Noora Kotilaisen ja Mika Aaltolan politologiset analyysit oikoivat puolestaan tämänhetkisiä maailmanpoliittisia harhoja ja väärinkäsityksiä. Mitä lehtikuvat ker-

toivat? Mitä kätkeytyy humanitaarisen avun kääntöpuolelle?

Tapahtuman yhteydessä järjestettiin myös Nufitiakin perinteikkäämpi Sokrates-väittelykilpailu lukiolaisille. Tänä vuonna finaalisissa kohtasivat Itäkeskuksen lukio ja Tampereen normaalikoulun lukio. Viimeisessä mittelössä väännettiin aiheesta ”Tieto on harhaa. Viisas tietää, ettei tiedä mitään.” Voitto meni lopulta Tampereelle.

Loistavaa väittelyä päästiin seuraamaan kilpailun ulkopuolellakin, kun Suomalaisuuden liiton varapuheenjohtaja Pekka M. Sinisalo kohtasi nuoret haastajansa Ilari Aulan ja Joni Karjalaisen. Sinisalo on viettänyt vuosia Luxemburgissa, Karjalainen on ollut Kamerunissa ja Aula vaihto-opiskelijana Kiinassa. Keskustelussa nämä maailmanmatkaajat puivat suomalaisen nationalismin juuria. Kertaakaan ei mainittu sanaa perussuomalaisuus, vaikka Sinisalo on perussuomalaisten ehdokkaana tulevissa eduskuntavaaleissa.

Poliittisten kysymysten taustalla on paljon asioita, joista saa selvän vain perusteellisella historiallisella ja filosofisella analyysillä. Sinisalo heittikin vastaväittäjilleen haasteen: teidän tehtävänänne on selvittää käsitteet, koska olette filosofeja. Harhateema osoitti oivallisesti sen, että filosofeilla riittää edelleen työtä hämäreiden termien ja väärinymmärrysten kirkastajana.

Yksi Paasitorin huoneista oli varattu vapaamuotoisille keskusteluille, ”filosofisille tehetkille”. Pari kokoontumista oli ”loppuunmyyty”, mutta muihin mahtui hyvin mukaan. Tehetkiä vetivät Solja Kovero, Mika Pekkola, Otto Lappi, Karim Jebari, Eira Mollberg ja Vesa Korkkula.

Mollbergin esittelemä harha poikkesi laadullisesti muista viikon-

lopun harhoista. Hän puhui soveliaisuudesta ja pikkuporvarillisuudesta, jotka estävät meitä toimimasta niin, että ihmisarvo säilyisi myös henkilökohtaisissa suhteissamme. Taiteilijaelämään usein liittyvä narsistinen kulttuuri tuottaa uhreja, elämän marttyyrejä, siinä missä uskonnolliset ja yhteiskunnallisetkin harhat.

Koveron ja Pekkolan tehetkessä lähdettiin liikkeelle juuri yhteiskunnallisista harhoista. Ensin kuitenkin sovittiin keskustelun säännöistä. Samoin kuin 1900-luvun alun saksalaisissa filosofikahiloissa jokaisen täytyi vuorollaan olla jotakin mieltä, ajatella itse. ”Omaksi” puheenvuoroksi ei riittänyt esimerkiksi sitaatti Immanuel Kantilta. Keskustelu pyörähti tällä metodilla hyvin käyntiin. Samaa periaatetta noudatettiin Korkkulan sessiossa, jossa filosofiaa käsiteltiin lyhyiden sarjakuvien pohjalta. *Auttajabai* ja *Viivi ja Wagner* inspiroivat filosofoimaan teenjuonnin lomassa.

Samalle viikonlopulle osuneet Tieteen päivät verottivat Nufitin yleisöä harmillisesti. Nopein ratkaisu yleisökatoon olisi pääsymaksuttomuus – eihän Tieteen päivilläkään kysellä lippuja. Toisaalta sunnuntai voitaisiin jättää pois ohjelmistosta ja aloittaa perjantaina aikaisemmin. Sunnuntaina aamupäivällä alustanut Paavo Arhinmäki keräsi vain reilut 70 kuulijaa, vaikka aihe ”Miten politiikasta pitäisi puhua” oli haastava ja kiinnostava.

Jos alustuksia siirrettäisiin perjantaiaamuun, ihmisiä saataisiin ehkä helpommin liikkeelle. Näin koulutkin voisivat liittää Nufitin paremmin vuosisuunnitelmaansa. Tällä hetkellä kouluilla on näkyvä rooli lähinnä vain Sokrates-kisassa.

Tapio Turpeinen